

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. VI. Vltteriùs contendunt aliqui beatitudinem in amore sit am esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

hominis; ita ut quacumque ablata, non sit homo integer, seu completus integraliter, licet sit essentialiter.

VII. Conceptus beatitudinis tribus modis accipitur.

Beatitudo honorum omnium complexio.

Hoc ergo modo in presenti beatitudo, inquit, essentialiter sumpta, est visio, utpote qua ablata cessat conceptus beatitudinis. Secundo tamen modo, seu integraliter, beatitudo non visionem tantum includit, sed amorem etiam beatificum, & fruitionem. Tertio tandem accipitur latissime, pro toto scilicet statu beatitudinis, & hoc sensu sumitur, dum juxta definitionem sapientie à Theologis usurpata ex Boetio desumptam beatitudo dicitur in honorum omnium aggregatione consistere.

SECTIO SEXTA.

Uterius contendunt aliqui beatitudinem in amore sitam esse.

I. Velint aliqui, esse certum esse amorem beatificum ingredi conceptum beatitudinis.

ARGVNT alii quintò, ingredi saltem amorem, tanquam aliquid spectans ad essentialem conceptum beatitudinis, imò id ita verum esse autumant, ut dicant esse fide certum, ac definitum, tum in Clementinà Ad nostrum de Hæreticis, ubi dicitur indigere nos lumine gloriæ ad videndum, & Deo beatè fruendum: tum à Benedicto XI qui definit, post Christi passionem animas, quæ ex hac vitâ decedunt, si iustæ sint, & plenè purgata, statim videre Deum & videndo frui, & hac visione & fruitione esse beatas.

II. Nihil circa essentialis beatitudinis in amore & visione constitutum esse definitum.

Sed ut circa hoc punctum advertunt omnes, utrum scilicet beatitudo essentialis in uno vel pluribus actibus consistat, quicquid sit de veritate ipsius rei, nihil tamen est definitum. In primo itaque loco definitio tantum procedit contra Bergardos & Beguinas, hominem ad videndum Deum asserentes non indigere lumine gloriæ, sed naturam suâ propriisque viribus fieri beatum posse. Contra hos itaque definit Pontifex cum Concilio indigere nos lumine gloriæ, quo elevamur ad videndum Deum, eoque beatè fruendum. In secundo verò loco solum definire intendebat Benedictus, id quod tempore prædecessoris sui Joannis 22. in dubium à quibusdam vocatum fuerat, utrum scilicet animæ Sanctorum ante diem judicii Deum clarè videant, eoque fruantur, ac sint beati; quod, & nihil aliud hinc intendit definire Pontifex, juxta communem regulam à Theologis assignatam ad dignoscendum quid à Pontifice in hujusmodi occasione definiatur, id nimirum, quod ei tunc, ut controversum, definiendum proponebatur, quod in presenti solum erat, quod jam diximus: Utrum autem per visionem an fruitionem animæ illæ essent beatæ, nulla tunc erat controversia. Quando verò addit Pontifex, eas visione & fruitione esse beatas, vult utrumque esse in beatis, & amorem scilicet, & visionem, nihilque iis ad completam beatitudinem deesse; seu Sanctos æquè jam completè quoad animam beatos esse, ac erunt post diem judicii.

Quid circa sanctorum beatitudinem definitio veritatis Benedictus XI.

Sanctis nihil deest ad beatitudinem.

III. Licet visio sit ultima hominis perfectio, est tamen altior omnium perfectionum & summum radix.

Arguitur sextò pro solo amore, vel fruitione: beatitudo esse debet ultima hominis perfectio; hæc autem est solus amor, non visio; hanc enim sequitur amor. Sed contra: ergo ut supra etià diximus, nec amor seu fructio erit beatitudo essentialis, cum ad ipsum etiam amorem beatificum sequantur alii affectus, qui etiam beatos perficiunt. Responderi itaque solet beatitudinem non esse ultimam perfectionem quomodocumque, sed ultimam per-

R.P. Comptoni Theol. Scholast. Tom. I.

fectionem per modum quasi formæ, & radicis, ad quam amor & aliæ affectiones sequuntur sicut proprietates ad essentialiam: de quo tamen plura postea.

Argui potest septimò: amor immediatus fertur in finem nostrum ultimum, quàm visio, cum ex ipsâ attractione bonitatis divinæ, seu finis ultimi in summum bonum feratur, ergo solus amor est nostra beatitudo. Respondeo, in re æquè ferri visionem in ultimum finem & bonitatem divinam, ac fertur amor, cum voluntas & amor in bonitatem illam non ferantur, nisi quatenus intellectus per visionem voluntati eam proponit. Unde ex hoc potius sequitur visionem immediatius in finem ultimum ferri, quàm amorem, hic siquidem non nisi mediante illâ in eum tendere & consequenter secundum hunc argumentandi modum, sola visio erit essentialis beatitudo.

IV. Visio a quâ immediatè in Deum fertur, atque amor.

Amor non nisi per visionem tendit in Deum.

SECTIO SEPTIMA.

Resolvitur questio circa essentialiam Beatitudinis.

SECTIONIBUS præcedentibus sententiam quæ beatitudinem in amore constituit, cum totâ suâ probabilitate proposui, nunc quid de eâ censendum sit aperiam.

Dico primò: essentialis beatitudo in actuali aliquâ operatione, seu exercitio vitæ necessariò est statuenda: ita Auctores ferè omnes cum S. Thoma 1. 2. q. 3. art. 2. Hæc conclusio latè probata est supra Sect. terciâ.

Dico secundò: amor solus, sive amicitia (quo scilicet amore Deum propter seipsum amamus, seu volumus ipsi perfectiones suas) sive concupiscentiæ (quo nimirum volumus Deum nobis) non est tota essentia Beatitudinis formalis. Hæc conclusio est contra Scotum, sed communis Auctorum aliarum opinio. Probatur conclusio: nec enim est cur visio clara, & intuitiva Dei partialiter rationem beatitudinis non ingrediatur, cum sit immediata conjunctio cum Deo, ejusque adeptio, ac possessio, & perfectissima essentia Divinæ participatio, imò ad quam amor & reliquæ perfectiones beatificæ, naturali quadam dimanatione velut ad radicem sequuntur.

De amore autem concupiscentiæ res est multò clarior: hic enim, sicut in vitâ est actus, quo volumus, seu desideramus nobis beatitudinem, ita in patriâ est affectus quo gaudemus nos beatitudinem esse adeptos; ergo beatitudinem obtentam jam & possessam supponit, & consequenter in hoc actu nequit beatitudo consistere, saltem adæquatè. Hanc conclusionem probavimus etiam supra, tribus sectionibus præcedentibus, solvendo objectiones Scoti.

Dico tertio: visio clara Dei est de conceptu essentiali beatitudinis. Hanc etiam conclusionem tenent reliqui Auctores contra Scotum, & præter dicta probatur primò ex illo Joannis 17. v. 3. Hæc est vitâ aeterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti Jesum Christum: quem locum de cognitione patriæ intelligit S. Augustinus de Spiritu & litera, cap. 22. Illa, inquit, cognitione, illâ visione, illâ contemplatione satiabitur in bonis anime desiderium. Nec audiendus Scotus, qui cognitionem hanc dici vitam æternam asserit, non quia est beatitudo, sed quia vita est, & æternam duratura. Sed contra, sic enim pena & tristitia

I. Quid hæc in re sentiendum.

II. Beatitudo formalis in aliquâ operatione consistit.

III. Nec amor amicitia, nec concupiscentia constituit totam essentialiam beatitudinis formalis.

IV. Peculiariter ostenditur beatitudinem formalem non consistere in amore concupiscentiæ.

V. Clara Dei visio est de conceptu essentiali formalis beatitudinis.

Vita aeterna in Scripturis sumitur pro beatitudine.